

ORBIREA SUFLETEASCĂ

- Duminica a șasea după Paști, a orbului din naștere -

Orbirea sufletească este întunecarea minții omului și înrobirea lui prin tot felul de păcate sufletești și trupești, care sunt boli ale sufletului și care îl aruncă pe om în orbire și nesimțire duhovnicească, iar trupul în diferite boli. Omul orbit sufletește trăiește în uitare de Dumnezeu și înrobite de grijile acestei vieți pământești, nu se mai roagă, nu mai este milostiv și nu-i mai ajută sau „nu-i mai vede și nu-i mai aude” pe cei din jurul său când aceștia au nevoie și cer ajutorul lui. Un om orb din punct de vedere duhovnicesc, vede totul prin prisma propriilor sale patimi. Cel iubitor de arginți gândește că toți sunt iubitori de arginți, cel răpitor al bunurilor altuia crede că toți sunt lacomi și răpitori, cel desfrânat gândește că toți sunt desfrânați, cel bârfitor că toți sunt bârfitori, cel rău și invidios crede că și alții sunt la fel. Îi vede pe ceilalți în funcție de starea lui duhovnicească, adică îi judecă pe alții după ceea ce zace în sufletul lui. De asemenea, cel orbit duhovnicește nu se cunoaște nici pe sine însuși așa cum este cu adevărat. El se consideră drept și îndreptățit, având mereu și neîncetat dreptate și îndurând necazuri și nevoi numai din vina celorlalți și exclusiv datorită urii lor neîmpăcate. Lui îi este permis orice, celorlalți revenindu-le numai sarcina de a-l admira și lauda în orice împrejurare. Însă harul lui Hristos schimbă această atitudine a omului față de semenii și față de sine însuși. Adică îl ajută să vadă numai lumina din viața semenilor săi, iar pe sine a se vedea așa cum este în realitate, sau uneori poate așa cum îl văd și ceilalți. Nu se mai socotește ca fiind fără vreo vină, înzestrat numai cu drepturi și calități, neprihănit, „stăpân al lumii”, superior tuturor celorlalți confrăți ai săi. Deci, încetează cea iluzie sau părere de sine. Începe a se judeca pe sine și a-și osândi vechile păcate și obiceiuri. Însă, adesea, oamenii care au trecut prin suferință și au cunoscut ajutorul lui Dumnezeu, ca vindecare și eliberare, sporesc în credință ca vedere spirituală a prezenței și lucrării lui Dumnezeu în viața omului. Dumnezeu poate face dintr-un om infirm un dascăl, un misionar, un trimis al Său în lume. Viața pământească este scurtă, plină de suferință și amăgitoare, iar viața cerească este binecuvântată, plină de fericire veșnică.

Să părăsim păcatele care ne orbesc și neucid sufletul și să ne reîntoarcem la Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Să aruncăm de pe ochii sufletului tina patimilor de până acum, spălându-ne în baia spovedaniei, apoi să intrăm sub ascultarea lui Hristos și a Bisericii pe care a întemeiat-o pe pământ. Smerindu-ne, rugându-ne, împăcându-ne unii cu alții, mergând regulat la biserică, făcând milostenie după putere, crescându-ne copiii în dreapta credință și în iubire de Dumnezeu, devenim creștini buni, fii adevărați ai Bisericii noastre ortodoxe și moștenitori ai Împărăției Cerurilor. Amin.

ÎNĂLȚAREA DOMNULUI

- Cinste și onoare pentru eroii neamului! -

Mai presus de toate, odată cu Înălțarea Domnului, neamul românesc își serbează istoria eroismului său legendar personificat prin eroi. Este istoria sufletului românesc împodobit cu bogate realizări ale virtuților de bărbăție și vitejie străbună prin care s-a clădit viața României de azi și se plămădește România de mâine. De aceea toți cei buni la inimă, iubitori de neam, se adună și se vor aduna cât va fi lumea, în jurul sfintelor morminte ale marilor noștri înaintași, ca să ia tărie de credință, de luptă și de biruință. Orice popor își reazemă ființa pe morminte de eroi și își scrie istoria prin jertfa aceluia, care în clipe de grea încercare au avut o mare putere de dăruire și sacrificiu. În ceasurile grele și hotărâtoare, la Posada, Rovine, Chilia, Podul Înalt, Călugăreni, Plevna, Oituz, Mărăști, Mărășești, Odessa, Timișoara, București, ei au înțeles că viața lor nu trebuie să se măsoare cu lungimea anilor, cu bogăția plăcerilor, cu umilința și robie, ci cu puterea de muncă, cu luptă, cu jertfă, cu eroismul, cu dragostea și cu afirmarea idealului ce trebuie slujit. Suntem convinși că visul milenar înfăptuit prin ei, ne cheamă să apreciem spiritul lor de sacrificiu și să ne apropiem cu sfințenie, ca să luăm tărie de credință, de luptă, de jertfă și de biruință. Căci prin ei, prin jertfa lor se face un punct de întâlnire cu istoria neamului și cu oamenii și în același timp jertfa lor constituie semnul vizibil al faptului că viața noastră devine o cruce și o înviere, un punct de întâlnire, sprijinit de dragoste și nădejde, fără de care sufletul nostru ar fi sărac și pustiu, lipsit de firul ce îl leagă de istoria și credința întregului neam. În ființa lor se află niște comori sfinte, efortul și jertfa înaintașilor din care se hrănește neînterupt prezentul și viitorul nostru. În ei stă, într-o exprimabilă legătură, ceea ce este vremelnice cu ceea ce este veșnic în făptura omului. Ei formează cartea de dănuire a neamului românesc. Sunt brazde adânci în istoria neamului din care au răsărit idealuri și împliniri mărețe - jertfa lor a fost motivată de faptul că cine luptă pentru dreptate, cinste, libertate, luptă pentru Dumnezeu, apără familia, moșia, cultura, limba, legea și neamul. Ei sunt născuți din credință, hărnicia, efortul și jertfa poporului. Ei au crezut în ființa neamului, pe altarul căruia au adus cea mai sublimă jertfă: Viața! Graiul pământului românesc din adâncuri și pe o arie tot mai întinsă, dă mărturie sfinte despre adevărații lui stăpâni, care l-au lucrat cu sudoarea frunții lor și au pecetluit dreptul asupra lui și libertății cu sângele de eroi și martiri. Datori suntem și noi astăzi, să prețuim valorile neamului, să le cultivăm cu grijă și să le punem în practică prin fapte bune, care se cer acum mai mult ca oricând. Eroii reprezintă jertfa de veacuri a unui neam! Cinstirea faptelor lor eroice le-o vom arăta și dovedi prin înălțarea noastră la măreția și strălucirea jertfei lor! Să plecăm genunchii și inimile noastre pentru sfânta amintire a tuturor eroilor noștri, ctitori ai veșniciei românești!

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este cumpătarea creștină?

Răspuns: Păcatul este călcarea voii Lui Dumnezeu cu deplină știință, cu voie liberă, prin gând, cuvânt sau faptă. Pentru că voia lui Dumnezeu se arată în legile Sale, păcatul se mai numește și fărădelege.

Întrebare: Care este originea păcatului?

Răspuns: Păcatul și-a luat începutul odată cu căderea strămoșilor: „precum printr-un om (Adam) a intrat păcatul în lume și prin păcat, moartea, așa și moartea a trecut la toți oamenii, pentru că toți au păcătuit în el” (Romani 5, 12). Păcatul nu ține însă de firea omului, ci el s-a ivit prin întrebuițarea rea a voii libere cu care a înzestrat Dumnezeu pe om. Originea păcatului nu este de la Dumnezeu. Dumnezeu nu este urzitorul păcatului și nici nu-l voiește, dar îl îngăduie, fiindcă nu voiește să știrbească libertatea de voință a omului. Sfântul Antonie cel Mare spune: „Răul nu este pricinuit de Dumnezeu. Fiecare din mădularele noastre păcătuiește atunci când din libera alegere lucrează cele rele în loc de cele bune, împotriva lui Dumnezeu”.

Întrebare: Care sunt semnele păcatului?

Răspuns: Semnele după care se cunoaște păcatul sunt: Întrebuițarea deplină a minții. Unde nu există judecată deplină a minții, nu există nici păcat. Faptele copiilor mici, ale nebunilor și ale tuturor celor lipsiți de judecata minții pot fi împotriva legilor, dar nu sunt socotite păcate. Libertatea voii. Faptele rezultate de la om împotriva voii sale, de asemenea pot fi împotriva legii, dar nu sunt socotite păcate. Cunoașterea legii împotriva căreia este îndreptată fapta, sau cel puțin să fi fost cu puțință cunoașterea acestei legi.

Întrebare: Ce este ocazia la păcat?

Răspuns: Prin ocazie la păcat înțelegem împrejurările din afară care dau omului prilej de păcătuire, chiar fără ispită. Acela care nu se ferește de ocazia la păcat și nu înfruntă ispitele, dovedește o învoire neexprimată cu aceste începuturi ale păcatului. El suferă pornirea spre păcat, ațâță poftele dinăuntru și stăruie în plăcerea acestei ațâțări. Aceasta plăcere păcătoasă, împreună cu dorința și hotărârea de a păcătui, alcătuiesc păcatul dinăuntru, care se arată în afară prin cuvânt și faptă.

Întrebare: Cum se naște păcatul?

Răspuns: Felul în care se naște păcatul îl arată Sfântul Apostol Iacov: „Nimeni să nu zică atunci când este ispitit: De la Dumnezeu sunt ispitit. Ci fiecare este ispitit când este tras și amăgit de însăși pofța sa. Apoi, pofța, zămislind, naște păcat, iar păcatul, odată săvârșit, aduce moarte” (Iacov 1; 13,15). Din cuvintele acestea se înțelege foarte limpede că rădăcina păcatului stă în pofță. Pofța lăsată să se întărească în sufletul omului, fără a fi alungată, îl atrage, adică îl ispitește pe om. Din pofța întărită se naște păcatul, care la rândul lui aduce moartea. Fericitul Diodoh al Foticeii spune: „Răul nu este în fire, nici nu este cineva rău prin fire, căci Dumnezeu nu făcut ceva rău. Când însă, cineva din pofța rea a inimii, aduce la o formă ceea ce nu are ființă, atunci se zămislește răul”. Adică nașterea păcatului depinde de multe cauze, în special ispita și ocazia la păcat.

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 27 mai	17:00	Vecernie cu Litie
Joi 28 mai	07:00- 10:30	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea morților
Vineri 29 mai	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 30 mai	07:00- 08:30	Sfânta Liturghie Pomenirea morților
	17:00	Vecernie
Duminică 31 mai	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	17:00	Vecernie

Cioara vopsită

Era odată o cioară. Ce s-a gândit ea într-o zi: „Ce-ar fi să mă vopsesc eu albă, să nu mai fiu ca celelalte surori ale mele, și să fiu și eu ca un porumbel”. Zis și făcut. S-a vopsit albă și repede a zburat în stolul de porumbei. Dar porumbeii au cunoscut-o imediat că este cioară, și au fugit de ea. Mâhnită cioara, că porumbeii n-au primit-o între ei, s-a întors înapoi la surorile ei ciorile. Dar altă întristare a venit peste cioară, atunci când a văzut că nici surorile ei, ciorile, nu o mai primesc. Ea era albă și ciorile negre se făceau de râs. Văzându-se cioara alungată de colo și până colo, i-a părut rău că s-a vopsit, „păcălindu-și” originea. Așa este și cu omul viclean, care nu este ceea ce pretinde a fi. Și necunoscându-și măsura, omul cade în grandomanie.

Iertarea

Se zice că odată Dumnezeu a îngăduit diavolului să vină în Fața Sa și să-i spună câte ceva despre ceea ce mai află și el prin lume. După ce i-a spus lui Dumnezeu despre una și despre alta, iată că îndrăznește să-i spună acestea:

- Doamne, oamenii Te supără necontenit și Tu îi ierți mereu... Iar eu nu Te-am supărat decât o dată și pe mine nu mă ierți...

Atunci Dumnezeu i-a răspuns:

- E adevărat că oamenii Mă supără necontenit, dar tot adevărat este că ei își cer iertare... Tu Mi-ai cerut vreodată iertare? Rușinat, diavolul a pierit atunci din fața Lui.

Trenul vieții

Viața este ca o călătorie cu trenul. Urcăm și coborâm des, există accidente, surprize plăcute la unele stații și tristețe adâncă la altele. Atunci când ne naștem și urcăm în tren, întâlnim oameni despre care credem, că ne vor însoți pe tot parcursul călătoriei noastre: părinții noștri. Din păcate, adevărul este altfel. Ei coboară la o stație și ne lasă pe noi fără dragostea și atașamentul lor, fără prietenia și compania lor. E drept că în tren urcă alte persoane care vor ocupa un rol important în călătoria noastră. Sunt frații noștri, prietenii noștri și acei oameni minunați pe care îi iubim. Unele dintre aceste persoane care urcă în tren, privesc călătoria ca o plimbare scurtă. Alții găsesc numai tristețe pe parcursul călătoriei. Și mai există și alții în tren, care sunt permanent prezenți și gata de a oferi ajutorul lor celor care au nevoie de el. Unii lasă în urma lor când coboară un dor veșnic...

Alții urcă și coboară, și noi abia îi observăm.

